

ik mijne denkbeelden zoo klaar en zoo wel in orde voorstel, als iemand in de wereld. Bijgevolg, als zij mij niet begrijpt, is het òf omdat zij mij niet begrijpen kan, òf omdat zij mij niet begrijpen wil. In het eene geval is zij gek, in het tweede kwaadaardig; ergo, wat gij kiest, altijd moet zij verhuizen, òf om haar gekheid, òf om haar kwaadaardigheid."

Mevrouw van Arken mengde zich in het gesprek en verhaalde het aanstaand vertrek harer tweede meid; zij betreurde het, doch zou het nog meer bejammern, indien zij hare keukenmeid moest verliezen. „Die is eerst een juweel. Ik moet niet in het hoofd krijgen haar ergens in tegen te spreken, en zoo ik eens ondernam zelf een korst te rollen of een sprits te spuiten, liep ik groot gevaar rolstok en spuit tegen mijn toupet te krijgen. Maar overigens heb ik geen beter meid gekend. Zij kan de spijsen zóó deguiseeren, dat men meent vleesch te eten en het is visch, gestoofde groente en het is een ragout."

De logische juffrouw Doorzicht achtte zulks evenwel geen verdienste. „Maar, melieve!" riep zij uit, „hoe kunt gij eene dergelijke handelwijze loven! Immers, òf ge verlangt vleesch te eten, òf wel visch. In het eerste geval nu zult ge ook vleesch besteld hebben en zou derhalve haartalent van deguiseeren eer schaden dan baten. In het tweede geval zou het evenmin prijs verdienen; wat toch zoudt ge zeggen, indien ge, den schotel visch proevend, vleesch meendet te eten?"

Dominee Geurig maakte van de gelegenheid gebruik om der gastvrouw een compliment te maken over den ossenhaas met slaboonen, die juist werd voorgediend. „Ik heb," voegde hij er bij, „voorgisteren bij mevrouw Zijderveld een dergelijken schotel gegeten, welken geen der aanwezigen zonder grijnzen door de keel kon krijgen. De keukenmeid, binnen geroepen, verklaarde dan ook, dat zij onder het bereiden van den maaltijd den ossenhaas ganschelijk vergeten had, zoodat dezelve geheel verbrand was. De heer des huizes was woedend en speelde heftig op."

„Tegen de keukenmeid?" vroeg Blijleven.

„Wel neen," was het antwoord, „natuurlijk tegen zijne vrouw; deze toch bevond zich gedurende den geheelen maaltijd onder zijn bereik, terwijl de keukenmeid voorzichtigheidshalve aanstonds verdween. Mag ik," ging de predikant voort, „zoo vrij zijn, van den bediende nog een glas Rudesheimer te eischen? Het is een echt Menistenwijntje en ik herinner mij niet, zoo heerlijken ergens gedronken te hebben."

Veldenaar sprak voortdurend weinig. Hij was nooit op zijn gemak bij feestmalen; hij miste den slag om over alledaagsche zaken prettig mee te praten en wist den lossen vederbal der conversatie evenmin te werpen als terug te kaatsen. Heden ging het heelemaal niet; hij werd in beslag genomen door één denkbeeld: dat men alleen over onbeduidende onderwerpen sprak, omdat hij er bij was en men de politiek niet wilde aanroeren. Dat vond hij kinderachtig en hij dacht er over door, zelfs in de stemmen der sprekenden bijzondere intonaties meenende op te merken, gekunstelde wendingen, plotseling verlaten van reeds aangevangen onderwerpen die tot het